
Het Woord van de Gerechtigheid

Nummer 33, maart 2006

“Want ieder die nog van melk leeft, is onervaren in het woord van de gerechtigheid (St. vert.): hij is nog een kind” (Hebr. 5:13). Het “woord van de gerechtigheid” staat in contrast tot “de eerste beginselen van de uitspraken van God” (Hebr. 5:12). Het “woord van de gerechtigheid” duidt daarom op diepere waarheden waarin God handelt op basis van Zijn gerechtigheid met ons.

Het Woord van de Gerechtigheid wil een bijdrage leveren om christenen vertrouwd te maken met de “vaste spijs” (Hebr. 5:14) van het woord van God om geestelijke volwassenheid mogelijk te maken. Bijbelse waarheden die nauwelijks worden onderwezen en van cruciaal belang zijn om “het einddoel van het geloof” (1 Petr. 1:9) te bereiken, zullen in het bijzonder onderwerp van aandacht zijn.

Het Woord van de Gerechtigheid wordt geredigeerd door Roel Velema
 e-mail: roel@velemaweb.nl
 weblog: <http://velemaweb.nl>

De Christen en de Grote Verdrukking

“Want de Here zelf zal op een teken, bij het roepen van een aartsengel en bij het geklank van een bazuin van God, neerdalen van de hemel, en zij, die in Christus gestorven zijn, zullen het eerst opstaan; daarna zullen wij, levenden, die achterbleven, samen met hen op de wolken in een oogwenk weggevoerd worden, de Here tegemoet in de lucht, en zo zullen wij altijd met de Here wezen” (1 Thess. 5:16, 17).

Lezen:

Eeuwen en Bedelingen, *Het Woord van de Gerechtigheid*, juni, juli 2003, nr. 6.

De Vrouw, de Draak en de Mannelijke Zoon, *Het Woord van de Gerechtigheid*, oktober 2003, nr. 9.

De Profetie van de 70 Jaarweken, *Het Woord van de Gerechtigheid*, februari 2004, nr. 12.

1 Thessalonicenzen 4:16,17 spreekt over de opstanding van overleden christenen en het “weggevoerd worden” van deze opgestane gelovigen tezamen met de nog levende christenen. Deze “wegvoering” of “wegrukking” wordt ook wel de ‘opname van de gemeente’ genoemd. In deze studie zullen we het tijdstip van de opname bespreken en de vaak gestelde vraag behandelen: “*Gaat de gemeente door de grote verdrukking?*”

Als we onszelf de vraag stellen of christenen door de *grote verdrukking* gaan, is het allereerst van belang te bepalen wat we onder de *grote verdrukking* verstaan. Het woord “verdrukking” (Gr. *thlipsis*), komt meer dan veertig keer voor in het Nieuwe Testament.

Dat christenen verdrukking ondergaan, hoeft geen betoog. In de wereld lijden we verdrukking (Joh. 16:33), en we moeten de ander troosten die in allerlei druk (verdrukking) zijn (2 Cor. 1:3,4).

Deze algemene verdrukking heeft als doel ons tot grotere gelijkvormigheid aan Christus te brengen. Hierbij worden we aangespoord om blij te zijn in de hoop en geduldig te zijn in de verdrukking. Er is daarom een huidige verdrukking die het deel is van elk christen, maar die uiteindelijk toch een lichte last is in vergelijking met onze komende heerlijkheid (2 Cor. 4:17). “*De lichte last van de verdrukking*” is een belangrijk werktuig in de hand van de Heer om onze uiterlijke mens te laten vervallen en de innerlijke mens van dag tot dag te vernieuwen (2 Cor. 4:16,17). Al het handelen van de Heer in ons leven is er opgericht dat wij ons natuurlijke leven verloochenen en door het kruis het vlees te kruisigen, opdat wij worden vernieuwd door de kracht van Zijn opstanding. Het is daarom van belang dat we alle verdrukking in ons leven bezien als een discipline van Gods Geest om Christus in ons gestalte te doen krijgen.

Onze huidige verdrukking verschilt echter van de *grote verdrukking* waarvan Mattheüs 24:21 spreekt:

“*Want dan zal er een grote verdrukking zijn, zoals er niet is geweest is van het begin van de wereld tot nu toe en ook nooit meer wezen zal.*”

Hoewel de algemene verdrukking groot kan zijn (vgl. Matt. 7:11), verschilt deze verdrukking in alles van de *grote verdrukking* in Mattheüs 24:21. Mattheüs 24:21 verwijst naar Openbaring 7:14: “... *En hij zei tot mij: Deze zijn het, die komen uit de grote verdrukking ...*”

Het onderwerp van Openbaring 7 is de schare die niemand kan tellen en die door de 144.000 Joden tot geloof zullen komen. De 144.000 is synoniem aan de mannelijke zoon in Openbaring 12:5 (Zie: De Vrouw, de Draak en de Mannelijke Zoon, *Het Woord van de Gerechtigheid*). Openbaring 12 verschaft ons informatie om Openbaring 7 te kunnen begrijpen. De 144.000 is een “eersteling”, een eerste vrucht uit het volk Israël (Openb. 12:4; vgl. Openb. 7), en anticipeert daarmee op het behoud van heel Israël bij de komst van Christus (Rom. 11:26).

Openbaring 6-18 omschrijft de periode die in de Bijbel bekend staat als de 70^e jaarweek van Daniël (Zie: De Profetie van de 70 Jaarweken, *Het Woord van de Gerechtigheid*). De zeventigste jaarweek van Daniël moet worden verbonden met Openbaring 6-18: de “*tijd van de benauwdheid voor Jacob*” (Jer. 30:6). De antichrist zal in het midden van die jaarweek “*de stad (Jeruzalem) en het heiligdom te gronde richten*” (Dan. 9:26 NBG), en “*het verbond voor velen zwaar maken, een week lang en in de helft van de week zal hij slachtoffer en spijsoffer doen ophouden*” (Dan. 9:27 NBG). Hiervan lezen we in Openbaring 11:1-3, waar in het midden van de jaarweek Jeruzalem vertreden zal worden, 42 maanden lang, dat zijn 1260 dagen of 3½ profetische jaren.

De eerste helft van de zeventigste jaarweek staan de twee getuigen centraal (Openb. 11:3), die door God worden gebruikt om de 144.000 aan te trekken. De tweede helft, wanneer de mannelijke zoon is gebaard, begint de bediening van de 144.000 die samenvalt met het verbond dat zwaar zal worden gemaakt door de antichrist. Met andere woorden, de *grote verdrukking* verwijst naar de tweede helft van de 70^e jaarweek.

In plaats van onszelf de vraag te stellen “*Gaat de gemeente door de (Grote) Verdrukking?*”, is het wellicht beter onszelf de vraag te stellen “*Gaat de gemeente geheel of gedeeltelijk door de zeventigste jaarweek van Daniël?*” Deze vraag is niet moeilijk te beantwoorden. Wanneer we de opname op het juiste wijze plaatsen binnen het typologische raamwerk van de Bijbel, kunnen we slechts tot de conclusie komen dat de gemeente niet door de zeventigste jaarweek of een gedeelte daarvan zal gaan. Helaas benaderen veel christenen de vraag doorgaans op detailniveau en laten zich dan leiden door afzonderlijke verzen die in eerste instantie schijnen te leren dat de gemeente wel geheel of gedeeltelijk door de zeventigste jaarweek van Daniël zal gaan.

Ons inzicht in de typologie van het raamwerk van de Bijbel en hoe eeuwen en bedelingen hiermee in verhouding staan, is van fundamenteel belang voor het kennen van de Schrift en voor de vraag of de gemeente van Christus door de zeventigste jaarweek zal gaan.

De Schrift laat zien dat er drie bedelingen zijn van 2000 jaar en één bedeling van 1000 jaar (het Messiaanse tijdperk). Elke bedeling omvat binnen het raamwerk van Genesis 1:1-2:3 twee dagen (2000 jaar) (vgl. 2 Petr. 3:8), behalve het Messiaanse tijdperk dat één dag omvat (1000 jaar). Hierbij dient opgemerkt te worden dat de bedeling met betrekking tot de Jood 7 jaar minder bedraagt, omdat deze 7 jaar vervuld worden in Openbaring 6-18, de “*tijd van benauwdheid voor Jacob*” (Jer. 30:7). Deze periode van 7 jaar is een “staartje” van de bedeling van Abraham tot Golgotha, waarin de Jood rentmeester was. De gemeente van Christus had geen deel aan de bedeling met betrekking tot de Jood en zal daarom ook geen deel hebben aan het toekomstige “staartje” van die bedeling. Een bedeling (Gr. *oikonomia*), verwijst in de Bijbel naar een geestelijke huishouding. De huishouding in deze bedeling, de bedeling van de Heilige Geest die een bruid voor de Zoon van God zoekt, verschilt met het toekomstige “staartje” van de vorige bedeling, waarin God handelt met Israël. Door de bedelingen en door de types en antitypes te vergelijken, kunnen we zien dat de Schrift overvloedig informatie verschaft dat de gemeente op geen enkele wijze door de zeventigste jaarweek zal gaan. Hoewel de Bijbel duidelijk is op dit punt, wordt deze waarheid niet door alle christenen gedeeld. Het zal ons inzicht vergroten om kennis te nemen van hun argumenten en daar een antwoord op te vinden.

Allereerst zien we dat er verschillende visies zijn op het boek Openbaring. Niet alle christenen volgen de gedachte dat een toekomstige zevenjarige periode die in Openbaring 6-18 wordt omschreven als de “*tijd van benauwdheid voor Jacob*” (Jer. 30:7). Er zijn verschillende visies bij de uitleg van het boek Openbaring:

1. De preteristische uitleg

Deze visie zegt dat Openbaring 6-18 grotendeels is vervuld in de kerk onder het Romeinse rijk. Het boek Openbaring was vooral ter bemoediging voor de christenen die leefden toen het boek Openbaring werd geschreven.

2. De historische uitleg

Deze visie leert dat het boek Openbaring een voortdurende geschiedenis is van de kerk. Openbaring 6-18 omvat dan het hele tijdperk van de kerk en is daarom voor een groot deel vervuld.

3. De futuristische uitleg

Deze visie leert dat Openbaring 6-18 de zeven jaar is van de zeventigste jaarweek is van Daniël en nog geheel in de toekomst ligt. Het is duidelijk dat christenen die een preteristische of historische uitleg van het boek Openbaring volgen, zullen leren dat de kerk of gemeente door de grote verdrukking zal gaan.

In deze studie zullen we ons beperken tot de futuristische uitleg, in de overtuiging dat dit de correcte uitleg is. Tevens zullen we uitgaan van een premillennialistische benadering van de Bijbel. In de visie op het Messiaanse tijdperk onderscheiden we:

1. Het premillennialisme

Het premillennialisme of chilasme leert dat Christus vóór het Messiaanse vrede-rijk van duizend jaar zal terugkeren. Premillennialisme was de visie van de eerste christenen op het duizendjarig rijk. Het is een letterlijk rijk dat zal komen nadat de Heer zichtbaar op de aarde zal zijn teruggekeerd. De belangrijkste variant van het premillennialisme is het dispensationalisme of bedelingsleer. Deze leer werd door John Darby ontwikkeld en uitgewerkt in de Scofield Bible. Scofield en **Moody** (zie foto) waren belangrijke voorstanders van de bedelingsleer.

Er bestaat veel misverstand over bedelingen. Een bedeling is geen tijdperiode, maar verwijst naar een geestelijke huishouding of economie, die zich noodzakelijkerwijs wel in de tijd afspeelt.

2. Het postmillennialisme

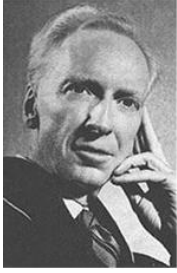
Het postmillennialisme voorziet de uiteindelijke overwinning van het christendom dat zijn climax vindt in de wederkomst van Christus bij de voleinding van de wereld. Postmillennialisme en een opname voor de zeventigste jaarweek gaan daarom niet samen.

3. Het amillennialisme

Het amillennialisme leert het millennium van onbepaalde tijd is en vervuld wordt door Christus die momenteel in de hemel heerst. Amillennialisme zegt dat Christus nu op Zijn troon zit, op de troon van David (Luc. 1:32). Het is een geestelijk millennium in de harten van de gelovigen (Augustinus). Augustinus nam het millennium letterlijk, maar amillennialisten veranderden van gedachten toen Christus na duizend jaar niet was teruggekeerd. De huidige periode tussen de eerste en tweede komst van Christus wordt nu beschouwd als de vervulling van het Messiaanse vrede-rijk. De Rooms-katholieke Kerk is amillennialistisch dankzij de invloed van Augustinus. Het Calvinisme is ook amillennialistisch.

Uitgaande van een futuristische uitleg van het boek Openbaring en een premillennialistische opvatting van de Schrift, zullen we de drie meest voorkomende visies over de opname behandelen

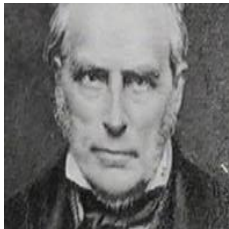
1. De gemeente gaat niet door de zeventigste jaarweek ("**Pretribulationisme**").
2. De gemeente gaat door de zeventigste jaarweek ("**Posttribulationisme**").
3. Een deel van de gemeente gaat door de grote verdrukking en een deel gaat niet door de grote verdrukking ("**Selectieve opname**").

Een vierde visie is *midtribulationisme*, een variant op het posttribulationisme, en leert dat de gemeente in het midden van de 70ste jaarweek van Daniël zal worden opgenomen.

Deze visie leert dat dit bij de laatste bazuin zal plaatsvinden (Openb. 11:15). De bekende Canadese evangelist **Oswald J. Smith** (zie foto), volgde een “*midtrib*” opname.

1. Pretribulationisme

Het *pretribulationisme* leert dat gemeente niet door de zeventigste jaarweek (en daarmee ook niet door de *grote verdrukking*) gaat. Bekende christenen die in een “*pretib*” opname geloofden, waren bijvoorbeeld **John Darby** (zie foto), William Kelly, D.L. Moody, C.I. Scofield, Johannes de Heer en vele anderen. R.A. Torrey volgde het pretribulationisme, maar ging later over naar een posttribulationistische opvatting van de Bijbel.

Het pretribulationisme is het logische gevolg van een premillennialistische verklaring van de Bijbel. Slechts zelden wordt pretribulationisme aangetroffen buiten een premillennialistische opvatting. Dit heeft te maken met de principes van verklaring van de Bijbel van het premillennialisme dat gestoeld is op een letterlijke verklaring van de Bijbel en het onderscheid tussen Israël en de gemeente. Daarin past dat de zeventigste jaarweek een andere bedeling betreft dan die van de gemeente.

De gemeente was niet aanwezig in de 69 jaarweken van Daniël en de gemeente zal niet aanwezig zijn in de 70ste jaarweek van Daniël.

In Openbaring 1 zien we alle zeven gemeenten, dat wil zeggen het hele lichaam van Christus, voor Christus als Rechter staan. “*Het oordeel begint bij het huis van God*” (1 Petr. 4:17). Daarna wendt God zich opnieuw tot “*de vervallen hut van David*”. Omdat God in de premillennialistische opvatting geen twee programma’s vermengt, gaat volgens deze visie de gemeente niet door de zeventigste jaarweek van Daniël.

Een uitermate belangrijke regel in Bijbelstudie is dat de typologie (de voorafschaduw) van een onderwerp altijd moet overeenstemmen met de antitype (de werkelijkheid). De typologie bevestigt een pretribulationistisch opname van de gemeente:

1. De typologie van Genesis 21-25

Gods handelen met Israël vinden we onder andere in Dan. 9:24-27, de profetie van de 70 jaarweken van Daniël. Elke jaarweek is een tijdsperiode van 7 jaar. In Bijbelse profetie is één jaar een periode van 360 dagen, ook wel een lunair jaar (maanjaar) genoemd (vgl. Openb. 12:6). Daniël profeteerde dat er 70 jaarweken zijn bepaald over het volk Israël (vers 24), dat wil zeggen 70 maal 7 = 490 jaar. Vanaf het moment dat besloten werd om Jeruzalem te herbouwen (Neh. 1; ± 483. v Chr.) tot de dood van de Here Jezus waren 69 weken (62 + 7 weken). Er blijft dan nog één jaarweek van 7 jaar over, die wordt vervuld in Openbaring 6-18, de *“tijd van benauwdheid voor Jacob”* (Jer. 30:7).

Tussen de 69ste en de 70ste jaarweek is er een nieuwe bedeling ingelast, waarin God tijdelijk zijn handelen met Israël op nationale basis ter zijde stelt om *“een volk voor zijn naam uit de heidenen te vergaderen”* (Hand. 15:14). *“Daarna”* (Hand. 15:16), zal de 70ste jaarweek van Daniël beginnen, en *“zal God de vervallen hut van David [Israël] opnieuw opbouwen”*.

Nadat God een volk uit de heidenen heeft vergaderd, zal deze *“ene nieuwe mens in Christus”* (Ef. 2:15), dat is de gemeente van Jezus Christus, van de aarde worden *“weggevoerd”* (1 Thess. 4:17).

Typologisch zien we dit geïllustreerd in Genesis 21- 25:

1. Gen. 21: De geboorte van Isaäk → De geboorte van Christus
2. Gen. 22: Het offer van Isaäk → De dood van Christus
3. Gen. 23: De dood van Sara → Israël tijdelijke terzijde (na de 69ste week)
4. Gen. 24: De bruid voor Isaäk → Bruid voor Christus (tussen 69ste en 70ste week)
5. Gen. 25: De hertrouw van Abraham → Israël hersteld en vruchtbaar

Het doel van God in deze bedeling is dat Gods Geest op zoek is naar een bruid voor Zijn Zoon (Gen. 24).

2. Henoach en Noach

Henoach, een type van de gemeente, werd voor de vloed opgenomen; Noach, een type van Israël, ging door de vloed.

3. Lot

Lot onderging niet het oordeel van Sodom en Gomorra, maar werd eruit verlost. Zijn vleselijk leven bracht hem weliswaar daarna tot schaamte op de berg, waarbij de berg een type is van het komende koninkrijk. De schaamte op de berg staat in relatie staat tot de uitkomst van het oordeel voor de rechterstoel van Christus.

4. Zippora

Toen God Mozes uitzond ten behoeve van zijn broeders, was Zippora, zijn heidense vrouw in een ver land. God handelt niet tegelijkertijd met de gemeente en Israël.

5. Asnat

Toen Jozef zich aan zijn broers bekend maakte (Gen. 45), was Asnat, zijn heidense vrouw (Gen. 41:45), niet aanwezig. God handelt niet tegelijkertijd met de gemeente en Israël.

6. Ruth

Ruth 2 handelt typologisch over de arbeid van de christen op de akker van deze wereld. Kijk eens hoe vaak het woord *“veld”* in Ruth 2 voorkomt (2:2,3,8,9,17,23) samen met de woorden *“gewerkt”* (vers 19) en *“oogst”* (vers 21).

Hoofdstuk 3 handelt over de dorsvloer, een type van het oordeel voor de rechterstoel van Christus. Hoofdstuk 4 handelt over de verlossing van het erfdeel en brengt ons typologisch in Openbaring 6-18. Hieruit zien we dat de rechterstoel vooraf gaat aan de 70ste jaarweek in Openbaring 6-18.

Al deze types laten zien dat de opname plaatsvindt voordat God Zijn handelen met Israël hervat. De typologie bevestigt daarom een pretribulationistische benadering van de schrift.

Kenmerken van pretribulationisme zijn:

1. Een letterlijke verklaring van het begrip *grote verdrukking* in het Oude en Nieuwe Testament (Matt. 16:33).
2. Een onderscheid tussen Israël en de gemeente.
3. Een onderscheid tussen de *grote verdrukking* en verdrukking in het algemeen.
4. De eenheid van zeven jaar in de 70ste week van Daniël wordt gehandhaafd.
5. De komst van Christus is aanstaande.
6. Er is een verschil tussen de opname van christenen en de wederkomst voor Christus op de wolken die vooraf wordt gegaan door tekenen.
7. Er is een onderscheid tussen de laatste bazuin voor de gemeente (1 Cor. 15:42), en de laatste bazuin voor Israël (Openb. 11:15).

2. Posttribulationisme

Het *posttribulationisme* leert dat de gemeente door de zeventigste jaarweek zal gaan.

B.W. Newton (zie foto), George Müller (beiden Vergadering van Gelovigen, 19e eeuw), A. J. Gordon en A.B. Simpson (de oprichter van de CAMA zending) geloofden in een "*posttrib*" opname.

Posttribulationisten zijn het er niet over eens of premillennialisme, postmillennialisme of amillennialisme de juiste visie is. Daarom leent posttribulationisme zich niet specifiek voor één van deze vormen van uitleg.

Hoewel pretribulationisme het logische gevolg is van een premillennialistische verklaring van de Bijbel, komen we posttribulationisme ook wel tegen bij premillennialisten (bijvoorbeeld **A.B. Simpson** (zie foto), die een historische uitleg van het boek Openbaring volgde.

De theologen George E. Ladd (1956) en Robert H. Gundry (1973) leerden beiden een futuristisch posttribulationisme, waarbij Gundry trachtte dit te combineren met de leer van de bedelingen).

Alle vormen van posttribulationisme leren echter dat de opname plaatsvindt aan het einde van de *grote verdrukking*.

Het posttribulationisme wordt niet ondersteund door de typologie van de Bijbel en dit heeft verdere theologische problemen tot gevolg:

1. Het probleem dat alle Bijbelgedeelten over de opname verwijzen naar een direct aanstaande gebeurtenis, maar dat de tweede komst van Christus vooraf wordt gegaan door bepaalde tekenen. Het posttribulationisme heeft moeite deze twee gebeurtenissen te onderscheiden. Zij stellen dat het om dezelfde gebeurtenis gaat (1 Tim. 6:14).
2. Posttribulationisten hebben geen uniforme interpretatie van het boek Openbaring. Velen van hen vergeestelijken de oordelen in Openbaring 6-18.
3. Posttribulationisten zijn het niet eens of premillennialisme, posttribulationisme of amillennialisme de juiste visie is. Posttribulationisme leent zich niet voor een eenduidig systeem van interpretatie.
4. Posttribulationisten verbreken de eenheid van de zeventigste jaarweek van Daniël. Er bestaat doorgaans verwarring over Gods programma met de gemeente en met Israël.
5. De meeste posttribulationisten zien in de gemeente de “heiligen van alle eeuwen”. Daartoe moet de Schrift vergeestelijkt worden.
6. Posttribulationisten hebben moeite een eenduidige chronologie te geven van de gebeurtenissen rond de wederkomst van Christus. Met de chronologie die zij bieden, is er vaak verschil van opvatting.
7. Posttribulationisten beweren pretribulationisme een nieuwe doctrine is die zijn oorsprong had met Darby en de Vergadering van Gelovigen. Integendeel, onder de eerste christenen was er een sterke verwachting van de directe wederkomst van de Heer, die in essentie pretribulationistisch was. De ontwikkeling van het pretribulationisme in de afgelopen eeuwen betekent niet dat het een nieuwe leer is.

Verdere argumenten van het posttribulationisme zijn:

1. De laatste bazuin in 1 Corinthiërs 15:50-55 en 1 Thessalonicenzen 4:16,17 wordt verbonden met de laatste bazuin in Openbaring 11:15. (Posttribulationisten beschouwen dit vaak als hun sterkste argument).

Antwoord: Posttribulationisten beschouwen de laatste bazuin in 1 Corinthiërs 15:52 als de laatste bazuin in de Bijbel, de bazuin in Openbaring 11:15. Hierbij wordt het Griekse woord *eschatos* beschouwd als de laatste van een reeks. Het woord kan inderdaad deze betekenis hebben, maar het is niet de enige betekenis. *Eschatos* kan ook “uiterste” betekenen, zoals in Handelingen 1:8: “... tot het uiterste der aarde”. Zien we de laatste bazuin als een “uiterste” bazuin, als een bazuin die een periode afsluit, dan valt het argument van de posttribulationisten weg en lost het tevens de contextuele problemen op die zij oproepen.

De context van 1 Corinthiërs 15:52 verschilt sterk van de context van Openbaring 11:15. 1 Corinthiërs 15:52 sluit goed aan bij 1 Thessalonicenzen 4:16,17, maar niet bij Openbaring 11:15. In Openbaring 11:15 is de laatste bazuin, evenals de voorafgaande zes bazuinen, verbonden met “oordeel”. Bij de opname is het hele idee van “oordeel” afwezig en komt pas aan de orde voor de rechterstoel van Christus. Gezien het verschil in context moeten we concluderen dat er een laatste (uiterste) bazuin is voor de gemeente en een laatste (uiterste) bazuin voor Israël.

Het is interessant dat de laatste bazuin voor de gemeente tevens de eerste en enige bazuin is voor de gemeente. Dit versterkt de overtuiging dat de laatste bazuin de uiterste bazuin is en niet de laatste in een reeks. Met de “uiterste” bazuin voor de gemeente wordt tevens Gods werk om een volk voor Zijn naam te vergaderen, afgerond.

In de Bijbel worden een aantal bazuinen geblazen, afhankelijk van de context. Numeri 10:1-10 is hiervan een voorbeeld. Er was bazuingeschal voor het volk Israël en er was bazuingeschal om zich te verzamelen voor de reis. Er was bazuinklank om op te breken en er was bazuingeschal in de strijd tegen de vijand. Ook op feestdagen was er bazuingeschal.

Binnen de context van de zeventigste jaarweek, waarin God zich richt op Israël en de volkeren, is er ook bazuingeschal met een afsluitende bazuin. Zo is er binnen de context van de gemeente van Christus ook een laatste en afsluitende bazuin.

We moeten daarom contextueel een onderscheid maken tussen de bazuin in Openbaring 1:10 en Openbaring 11:15. Openbaring 4:1 verwijst naar Openbaring 1:10, maar dat betekent niet dat we de opname van de gemeente in Openbaring 4:1 moeten zien. Openbaring 4:1 verwijst slechts naar de persoon in Openbaring 1:10, naar *“de eerste stem die ik gehoord had alsof een bazuin tot mij sprak”*. In feite verwijst Openbaring 4:1 niet naar een bazuin zelf, maar vermeldt de bazuin om de persoon in Openbaring 1:10 te identificeren. Bovendien is de gemeente vanaf Openbaring 4:1 niet meer in beeld. Openbaring 4:1 begint met de uitdrukking *“Na deze dingen”*. Deze uitdrukking verwijst naar hetzelfde *“daarna”* in Handelingen 15:16, dat God *“een volk voor zijn naam uit de heidenen heeft vergaderd”* (Hand. 15:14), en er een nieuwe bedeling begint die uit zal monden in het herstel van Israël (Hand. 15:16,17).

“Na deze dingen” in Openbaring 4:1 betekent ná Openbaring 2 en 3 (ná onze huidige bedeling) en ná Openbaring 1:1:11-20 (de gebeurtenissen voor de rechterstoel van Christus).

Concluderend, posttribulationisten verwarren de bazuin in 1 Thessalonicenzen 4:16 met de bazuin in Openbaring 11:15 door de bedelingen uit het oog te verliezen en het feit dat er verschillende laatste (uiterste) bazuinen zijn binnen die bedelingen.

2. De zoon van het verderf moet verschijnen vóór dat de opname kan plaatsvinden (2 Thess. 2:1-9).

Antwoord: Het is aannemelijk dat *“onze vereniging met Hem”* betrekking heeft op de opname. De komst, de *parousia* van de Heer, omvat het complete panorama van Zijn komst voor de gemeente, Israël en de volkeren. De dag des Heren heeft hier alles mee te maken.

Johannes *“kwam in vervoering van de geest op de dag des Heren”* (Openb. 1:10). Deze dag was niet een zondag, want de zondag wordt nooit de dag des Heren genoemd, maar *“de eerste dag van de week”* (Matt. 28:1). Johannes werd in de geest in de toekomstige dag des Heren geplaatst om te zien dat de gemeente op die dag, na de opname, voor Christus in de hemelen wordt geplaatst om voor Zijn rechterstoel te verschijnen. Hieruit kunnen we concluderen dat in de hemelen de dag des Heren reeds bestaat, maar op de aarde pas komt als de antichrist, de zoon van het verderf, verschijnt.

De dag des Heren is een huidige realiteit in de hemelen, maar nog niet op aarde. De opname in 1 Thessalonicenzen 4 en Openbaring 1 verplaatst christenen van de *“dag der mensen”* op de aarde naar *“de dag des Heren”* in de hemelen.

1 Thessalonicenzen 5 is eenvoudigweg een voortzetting van 1 Thessalonicenzen 4. Dit hoofdstuk heeft te maken met christenen die worden verplaatst in de dag des Heren, waarop sommigen zijn voorbereid en een toekomstig behoud zullen ervaren, terwijl anderen niet zijn voorbereid en toorn zullen ervaren. Met dit in gedachten levert 2 Thessalonicenzen 2:1-9 geen

problemen op. Het probleem van de Thessalonicenzen was dat sommigen dachten dat de “dag de Heren” al was aangebroken op aarde. Nee, redeneert Paulus, als deze dag was aangebroken, dan zou de antichrist, de zoon des verderfs, zich al geopenbaard hebben. Dat is niet het geval en daarom is de dag des Heren op aarde nog niet aangebroken.

Paulus verbindt de opname wel met de dag des Heren, maar hij zegt niet dat de opname pas kan plaats vinden nadat de mens der wetteloosheid zich heeft geopenbaard. Het antwoord ligt in het gegeven dat de gemeente in de hemelen wordt geplaatst in de dag des Heren die nu reeds een realiteit is in de hemelen, terwijl op de aarde de dag des Heren nog moet verschijnen. In dat licht moeten we ook 1 Thessalonicenzen 5:2 lezen.

3. Het evangelie moet eerst gepredikt worden in de gehele wereld (Matt. 24:14), totdat Christus terugkomt op aarde.

Antwoord: Er zijn drie secties in Matthéüs 24-25, de profetie op de Olijfberg: 1) Joodse sectie (24:4-31), 2) Christelijke sectie (24:32-25:30), en 3) een sectie over de volkeren (25: 31-46). Matthéüs 24:14 heeft daarom niet met de gemeente te maken, maar met Israël, waar vers 14 de prediking van de 144.000 beschrijft.

4. De voleinding van de wereld vindt plaats na de grote verdrukking (Matt. 24:3; 13:40).

Antwoord: Er is een voleinding van de wereld, maar dat betekent niet dat de opname na de zeventigste jaarweek plaatsvindt. In Matthéüs 13:40 “ging de Heer naar het huis” (Matt. 13:36), dat wil zeggen dat de context verwijst naar de hervatting van Zijn handelen met Israël. De Heer grijpt daarbij wel terug naar de gelijkenis van de schat in de akker, maar de voleinding van de wereld vindt plaats aan het einde van de zeventigste jaarweek van Daniël, terwijl de gemeente al voor de zeventigste jaarweek is opgenomen. (Openb. 1).

3. Selectieve opname

De leer van een *selectieve opstanding en opname* komt voort uit een premillennialistische opvatting van de Bijbel.

Bekende christenen die een selectieve opname aanhingen, waren Robert Govett, David Panton, G.H. Pember, Hudson Taylor, **G.H. Lang** (zie foto) en Watchman Nee.

Een selectieve opname verwijst naar de leer dat alleen een selecte groep van overwinnende christenen, op basis van geestelijkheid (versus vleselijkheid), uit de doden en levenden wordt opgenomen. Niet alle doden in Christus in

1 Thessalonicenzen 4:16,17 zullen dan opgewekt worden, noch zullen alle dan levende christenen worden opgenomen.

De theologie van een selectieve opname van gelovigen wordt in het algemeen toegeschreven aan **Robert Govett** (1813-1901) (zie foto), een onafhankelijk predikant uit Norwich, Engeland. Watchman Nee, die ook de leer van selectieve opname volgde, volgde Govett in sterke mate.

De bekendste vertolker van de leer in de 20ste eeuw was G.H. Lang (1874-1958), een bijbelleraar uit de Open Vergadering van Gelovigen.

Govett en Lang waren bijbelleraars van groot geestelijk formaat. Charles Spurgeon schreef over Govett dat hij honderd jaar voor zijn tijd schreef en dat de tijd zou komen dat zijn werken als gelouterd goud zouden worden beschouwd.

Na de dood van G.H. Lang werd van hem gezegd dat hij wereldwijd de beste Bijbelkenner van zijn tijd was geweest.

Govett en Lang zagen duidelijk en correct dat er een selectie van christenen zal plaatsvinden, een selectie tussen overwinnaars en niet-overwinnaars (Openb. 2:7,11,17, 26; 3:5,12,21), op basis van waakzaamheid en trouw (Matt. 25:1-30). Wat deze bijbelleraars echter niet zagen, is dat deze selectie zal plaatsvinden voor de rechterstoel van Christus en niet bij de opname van christenen.

Het probleem van selectieve opname is dat het bepalen van geestelijkheid of vleeselijkheid of van trouw of ontrouw niet plaatsvindt bij de opname, maar voor de rechterstoel van Christus. Een selectieve opname veronderstelt dat er momenteel een voortdurend oordeel plaatsvindt om te bepalen wie bij de opname wordt "weggevoerd". De huidige bediening van de Here Jezus is echter die van Hogepriester en niet van Rechter.

Verzen die worden aangevoerd door aanhangers van een selectieve opname zijn onder andere Matthéüs 24:40 ("één zal aangenomen worden, en één zal achtergelaten worden"), Lucas 21:36 ("waakt te allen tijde ... dat gij in staat mag zijn te ontkomen...en gesteld te worden voor het aangezicht van de Zoon des mensen") en Filippienzen 3:11 ("dat ik mocht komen tot de opstanding uit de doden").

Antwoord: Lucas 21 :36 kan ook vertaald worden met: "waakt te allen tijde...dat gij moogt standhouden" (vgl. Rom. 14:14; Ef. 6:14), dat wil zeggen dat we de goedkeuring van de Heer mogen verkrijgen voor Zijn rechterstoel. En in dat licht moeten ook Matthéüs 24:40 en Filippienzen 3:11 worden gezien.

Openbaring 3:10 is in deze visie een van de meest aangehaalde verzen:
"Omdat gij het bevel bewaart hebt om Mij te blijven verwachten, zal ook Ik u bewaren voor de ure der verzoeking, die over de gehele wereld zal komen, om te verzoeken hen, die op de aarde wonen."

Antwoord: De uitleg van Openbaring 3:10 kan gevonden worden in Openbaring 3:3. Het "uur" in Openbaring 3:10 is hetzelfde "uur" als in Openbaring 3:3, en "het uur dat Ik u zal overvallen" is hetzelfde "uur van de verzoeking waarvoor Ik u zal bewaren". En het is dezelfde dag "dat plotseling

over u komt" (Luc. 21:34). Lucas 21:34 staat in direct verband met Lucas 21:36 en met de rechterstoel van Christus.

Zowel waakzame christenen (Openb. 3:10), als christenen die niet waakzaam zijn (Openb. 3:3), zullen deel krijgen aan hetzelfde uur, maar de ene groep zal standhouden in het oordeel (Luc. 21:36) en voor de anderen zal dit uur hen overvallen als een strik (Luc. 21:34).

Bijbels gezien is waakzaamheid nodig om onze geestelijke wedloop goed te lopen, maar waakzaamheid is niet nodig om deel te krijgen aan de opname. Dit kan worden gezien in 1 Thessalonicenzen 5:1-10. Het werkwoord voor "slapen" (Gr. *katheudoo*) in vers 10 is hetzelfde Griekse werkwoord dat voor "slapen" in vers 6 en 7 voorkomt. Het slapen hier verwijst in alle drie verzen naar een toestand van gebrek aan waakzaamheid. Hetzelfde geldt voor het werkwoord voor "wakker zijn/ waken" (Gr. *gregoreoo*), dat in vers 6 en 10 voorkomt. Dit kan maar één ding betekenen: ALLE christenen zijn positioneel "in Christus" en zullen op deze basis worden opgenomen, hetzij zij waakzaam zijn of niet. Zij zullen de Here tegemoet gaan en daarna voor de rechterstoel van Christus verschijnen, zoals we zien in Openbaring 1:9-20: de Here omgord als Rechter te midden van de zeven gemeenten, dat wil zeggen te midden van ALLE christenen.

Waakzaamheid speelt geen rol om deel te krijgen aan de opname in 1 Thessalonicenzen 4:16,17, maar waakzaamheid speelt wel een grote rol in het afleggen van verantwoording voor de rechterstoel van Christus. Aanhangers van een selectieve opname zien terecht dat er een selectie van christenen zal plaatsvinden voor de rechterstoel van Christus. Alle christenen zullen deel krijgen aan de algemene opstanding in 1 Thessalonicenzen 4:16,17. Voor de rechterstoel van Christus zal er echter een verdere selectie plaatsvinden tussen de overwinnaars en niet-overwinnaars. De overwinnaars zullen deel krijgen aan de "uit-opstanding", een verder opstanding (selectie) van hen die zijn opgenomen. Paulus schrijft hierover: "*of ik ... zou mogen komen tot de opstanding (Lett. "uit-opstanding") uit de doden ... ik jaag ernaar ... jaag ik naar het doel, om de prijs der roeping Gods*" (Fil. 3:10-14).

Waakzaamheid, overwinning, de *uit-opstanding* en de prijs van de roeping van God, hebben alles met elkaar te maken. We ontvangen deze prijs niet vanzelf en we kunnen deze prijs missen: "*laat niemand u de prijs doen missen*" (Col. 2:18). Onze geestelijke wedloop eist al onze aandacht en we moeten zó lopen dat we de prijs behalen en niet afgewezen worden (1 Cor. 9:24-27).

Het is een trieste constatering dat de meeste christenen denken dat hun eeuwig behoud tevens hun beloning is. Dit staat ver af van de waarheid, maar de aanhangers van een selectieve opname zien dit verschil wel. Helaas verbinden zij de selectie abusievelijk met de opname en niet met de rechterstoel van Christus, waar God geestelijkheid en vleeselijkheid aan het licht zal brengen.

Conclusie

Er is een voortdurende discussie onder christenen over het tijdstip van de opname ten opzichte van de zeventigste jaarweek van Daniël en in het bijzonder van de *grote verdrukking*. Het startpunt van deze discussies is helaas maar al te vaak vanuit afzonderlijke verzen in het Nieuwe Testament die op het eerste gezicht de indruk geven dat de gemeente geheel of gedeeltelijk door de zeventigste jaarweek van Daniël gaan. Goede Bijbelstudie begint echter bij Mozes en de profeten en bij de typologie van het Oude Testament.

Door types en antitypes te vergelijken, krijgen we een volledig beeld en vallen probleemverzen op hun plaats. De Amerikaanse Bijbelleraar Arlen Chitwood schreef hierover eens:

“Het is tijdverspilling tijd om ons bezig te houden met argumenten die proberen aan te tonen dat christenen door een deel of door de hele Verdrukking gaan. De reden is simpel. Ze maken allemaal dezelfde fout door te focussen op één punt. Ze bekijken niet het volledige typologische beeld in het Oude Testament en vergelijken die niet met de antitypes in het Nieuwe Testament.”

Alleen door het hele raamwerk van de Schrift te bestuderen en probleemverzen binnen het geheel te plaatsen, zullen we zien dat de gemeente geen bemoeienis heeft met de zeventigste jaarweek van Daniël.

Het *posttribulationisme* is strijdig met de typologie van de Bijbel en leidt daarom tot verdere theologische problemen.

Het *pretribulationisme* is de enige visie die aan de noodzakelijke eis voldoet dat de onderwijzing van de type en de antitype over dit onderwerp moet overeenstemmen. Het pretribulationisme vloeit voort uit een premillennialistische verklaring van de Bijbel die voortkomt uit de letterlijke interpretatie van profetie. De meeste aanhangers van het pretribulationisme zien helaas niet dat er een toekomstige scheiding zal zijn van christenen voor de rechterstoel. De aanhangers van een leer van selectieve opstanding en opname zien deze scheiding, maar verbinden deze scheiding abusievelijk met de opname en niet met de rechterstoel van Christus.

Het beeld van de opname is als volgt. Voordat de zeventigste jaarweek begint, zal de hele gemeente worden opgenomen en *in de hemelen* in het oordeel komen. Dit vinden we beschreven in Openbaring 1:9-20. Christus, als Rechter, staat daar te midden van de zeven gemeenten, dat wil zeggen te midden van ALLE christenen. Elk christen komt dan in het oordeel en zal, in de lijn van Openbaring 2 en 3 worden bepaald of een christen een overwinnaar blijkt te zijn geweest over de zonde, de satan en de wereld. Indien onze werken die zijn verricht in de kracht van Gods Geest, ons tot overwinnaars zullen aanmerken, zullen we deel krijgen aan de beloften voor de overwinnaars van Openbaring 2 en 3. Al deze beloften zijn Messiaans. We zullen dan de prijs van onze roeping behalen en deel krijgen aan de uit-opstanding.

De gebeurtenissen voor de rechterstoel zullen hoogstwaarschijnlijk zijn afgerond voordat de zeventigste jaarweek begint, want *“het oordeel begint bij het huis van God”* (1 Petr. 4:17).

Gaat de gemeente door de grote verdrukking? Als we de aard van de gemeente en van de grote verdrukking kennen, zullen we die vraag niet stellen. De gemeente is een hemels volk. De gemeente doet zijn werk buiten de legerplaats en zal geoordeeld worden buiten de legerplaats in de hemelse gewesten. De gemeente en de grote verdrukking hebben daarom niets met elkaar te maken.

Vanuit welk gezichtspunt we onze vraag ook benaderen: de types, de antitypes, de bedelingen, ze leiden allemaal tot de conclusie dat de gemeente niet door de zeventigste jaarweek of een gedeelte daarvan zal gaan.